

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Λουκιανοῦ, Πρεσβυτέρου τῆς Μεγάλης Ἀντιοχείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλουτηκως διὰ πίστεως, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, πολὺπλοκα βάσανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν θαρσαλέως, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ἀγαλλίασιν, διὸ σὲ μακαρίζομεν, Λουκιανὲ ἀξιάγαστε, καὶ τὴν θείαν σου σήμερον, ἐκτελοῦμεν πατήγυριν.

Εἰρκτὴν πολυχρόνιον, καὶ βιαιότατον θάνατον, ἐκαρτέρησας Ὅσιε, ἰμάσι πεδούμενος, καὶ λεπτοῖς ὀστράκοις, κεντούμενος Μάκαρ, καὶ ἀσιτία χαλεπὴ, μακρὰ τε δίψη ἐκπιεζόμενος, διὸ σὲ ἢ οὐράνιος, τρυφὴ σαφῶς διεδέξατο, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, Ἀθλητὰ γενναιοτάτε.

Κόλπος σὲ θαλάττιος, Λουκιανὲ εἰσδεξάμενος, μεθ' ἡμέρας τριάκοντα, τὴ χέρσω ἐκδίδωσιν, Ἴωναν ὡς πάλαι, θηρὸς ὑπουργία, πρὸς θεοτίμητον ταφήν, καὶ ἰαμάτων θείαν ἀνάβλυσιν, Μαρτύρων ἀκροθίνιον, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, διὰ τοῦτο τιμώμέν σε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταιλαιώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἁμαρτίας, ἐναποκάθαρον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δολιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχθων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἐκπληττομένη θρηνοῦσα ἔλεγε. Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθη τῆς δουλης σου. μὴ βραδύνης Φιλάνθρωπε, τὸ ἔμὸν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὔτος, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς.

Σοῦ Λουκιανὲ παμμάκαρ μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὦδὴ ἁ'. Ἦχος δ'

Ἄσομαί σοι Κύριε

Σοφία καὶ χάριτι καὶ δυνάμει, πνευματικὴ Λουκιανέ, ἐκλάμπσας ἐφώτισας, λαοὺς καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ Μάρτυς ᾧδήγησας.

Ὅπλοις εὐσεβείας σε θωρακίσσας, ὃ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, φορέσας ὡς εὐσπλαγχνος, ἀήττητον εἰργάσατο, ἐχθρῶν Μάρτυς παλαισμάσιν.

Ἐγὼ πρὸς οὐράνιον τοὺς εἰς βάθος, κακοπιστίας Ἀθλητὰ, πεσόντας ἀνείλκυσας, δικτύοις τῶν ἐνθέων σου, δογμάτων Ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Λόγω τὸν αἰδίων Πατρὸς Λόγον, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ Λόγον, ἀσπόρως συνέλαβες, Ἀγνή καὶ ἀπεκύησας, ὑμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ὦδὴ γ'

Τόξον δυνατῶν

Οἶκον ἀρετῶν λαμπρότητι, Μάρτυς τὴν ψυχὴν σου Θεῶ ἀπετέλεσας, τῶν εἰδώλων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαίς σου κατηδάφισας.

Ὑμνεῖς πειρασμοῖς κυκλούμενος, Μάρτυς καὶ βασάνων, ἀλγεινοῖς πιεζόμενος, τὸν τοιούτων ὡς εὐεργέτην, ἀγαθῶν σὲ ἀξιώσαντα.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τὴν ψυχὴν δέ, ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον

Κόρης βρέφος ἀποτίκτεται, ὁ δημιουργήσας τοὺς αἰῶνας βουλήματι, ἦν ὑμνοῦμεν ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς τῶν πιστῶν, ὑπαλείφω καρδίας Λουκιανέ, ἀθλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροποῦσθαι τὸν τύραννον, καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἔνθεον, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι. ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοίδιμε, τὸν Σωτήρα δοξάζοντες, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστικὸν καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοί. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρῶσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συνοχὴ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα. Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σὲ τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρήσιν πλευράς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὦδὴ δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἰσχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης Μακάριε, καὶ πολλῶν ἀλείπτῃς, θεῖους πρὸς ἀγῶνας ἐκάστοτε, ὑπομονὴ δὲ βασάνων τὴν ἀνίσχυρον, ἐταπείνωσας, Μάρτυς ἰσχύν τοῦ ἀλάστορος.

Ἀπλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἰμάσι τεινόμενος, καὶ λιμῷ καὶ δίψει, τὴ πολυχρονίῳ τηκόμενος, καὶ λεπτοτάτοις ὀστράκοις ἐκκεντούμενος, ἐκαρτέρησας, Λουκιανέ ἀξιόγαστε.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων, ἀνομοῦντας ἐπέστρεψας, καὶ πιεῖν προθύμως, πόμα μαρτυρίου ὑπέδειξας, μεθ' ὧν εἰς θείας ἐπαύλεις κατεσκήνωσας, ἐντροφῶν τῷ ξύλῳ, τῆς ζωῆς Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ἐκ γαστροῦ σου ἀναλάμψας, τῆς Θεότητος Ἥλιος, τοὺς ἐν σκότει Κόρη, τῆς πολυθείας ἐφώτισε, τοὺς ἐν σκιᾷ τοῦ θανάτου κατελάμπρυνεν, ᾧ κραυγάζομεν. Δόξα Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

Ὦδὴ ε'

Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Πυρπολήσας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι' ἰδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς ῥοαῖς κατέσβεσας τῶν ἀγῶνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γενναιοφρον παμμακάριστε.

Αϊκισμοῖς βαλλόμενος, νιφάσιν ἀλγεινῶν, διαμένεις πρὸς τὸν Θεόν, ἀτενίζων Ἄγιε, σώζειν δυνάμενον, οὗ χερσὶ τὸ πνεῦμά σου, ἐναπέθου εὐφραινόμενος.

Μακρυνθέντας ἤλεγχε, Θεοῦ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ μακραῖς καὶ ὀδυνηραῖς, ἀλγηδόσιν Ἐνδοξε περικυκλούμενος, τῷ Χριστῷ προσήγγισας, οὗ τὸ πάθος ἐξεϊκόνισας.

Θεοτοκίον

Μετὰ τόκον ἄφθορος, διέμεινας Ἀγνή, καὶ φθορὰς γένος τῶν βροτῶν, ὡς Θεὸν γεννήσασα ἠλευθέρωσας, διὰ τοῦτο πίστει σε, ὀρθοδόξως μακαρίζομεν.

Ὡδὴ ς'

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς

Ἀβρόχως, τῶν βασάνων διέβης τὸν κλύδωνα, τῇ παναλκεῖ δὲ παλάμη, ἐκ βυθοῦ τὸ σῶμά σου διεσώθη, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσινὲς Θεομάκαρ ῥώμενον.

Ἀγάπη, τοῦ Χριστοῦ πυρπολούμενος, Ἐνδοξε, μέχρι θανάτου ἀντέστης, τοῖς τυράννοις πάνσοφε, διὰ τοῦτο, βασιλείας οὐρανῶν ἠξιώθης γηθόμενος.

Κητώας, ἐκ γαστρὸς, Ἰωνὰν ὁ ῥυσάμενος, τριμερεύσαντα σώζει, σὲ βυθοῦ θαλάσσης καθυπουργούντων, ἐναλίω, σοὶ θηρῶν μεθ' ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον

Ἀγνήν σε, περιστερὰν καὶ μόνην ἀμίαντον, ὁ καθαρὸς εὔρε Λόγος, καὶ ἐκ σοῦ τεχθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομητορ Παρθένε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὴν ἐν πρεσβείαις

Τὸν ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα, καὶ ἐν ἀθλήσει τὸ δεύτερον φαιδρυνθέντα, πάντες ὡς φωστήρά σε φαιδρότατον, Λουκιανὲ τοῖς ὕμνοις, ἐνδόξως σὲ γεραίρομεν. Πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Γνώσει τῇ θεῖα καθωπλισμένος, καὶ τὸν νοῦν θεῖα δόξη ἐλλαμφθεῖς Ἀθλητά, τῷ Πνεύματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ὄφθης ἐστιλβωμένη, τὰ ζιζάνια πάντα ἄρδην ἐκτέμνων, αἰρετικῶν τὰ ἀλλόφυλα δόγματα ἐνδοξε, καὶ κῆρυξ τῆς ἀληθείας, πρὸς ζωὴν ὑπαλείφων ἅπαντας, τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας σοί, ἐκ κινδύνων δὲ λυτροῦσαι καὶ θλίψεων. Πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Λουκιανοῦ, πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχοι

- Ἄρτου στερήσει Λουκιανὸς ἀντέχει,
- Τοῦ ζῶντος ἄρτου μὴ στερηθῆναι θέλων.
- Λιμῷ Λουκιανὸς δεκάτη θάνεν ἠδέ τε Πέμπτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη του Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαβίνου Ἐπισκόπου.

Στίχοι

- Ἰσαγγελον Σαβῖνος εὐ βιοὺς βίον,
- Θανῶν συνήφθη τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βάρσου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως Μοναχοῦ τινος καὶ Μάρτυρος, καὶ ὠφέλιμος διήγησις περὶ

αὐτοῦ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'

Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ

Ῥύμην ῥημάτων τῶν σοφῶν, τύραννος διώκτης μὴ φέρων, καὶ θανατοῖ σὲ καὶ βυθῶ, θαλαττίω προσρίπτει τὴν ἄνω σοί, προξενῶν ὡς οὐκ ᾔετο, βασιλείαν εἰς αἰῶνας καὶ θεῖαν δόξαν.

Μὴ προσκυνήσας τοῖς γλυπτοῖς, γόνυ τε μὴ κάμψας εἰδώλοις, εἰς πῦρ ἐβλήθης θλιβερόν, εἰς βασάνων εἰσηλθες τὴν κάμινον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβόλω δυναστεία Θεόφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καὶ βυθῶ, τῆς Ἑλληνικῆς ἀθεΐας, καταποθέντας τοὺς λαούς, ζωηφόροις σου λόγοις ἀνειλκυσας μελω δῶν Ἀξιάγαστε. Ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυνάμεις βροτῶν τε συστήματα, ὃ ἡμᾶς λυτρώσαμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένη.

Ὦδὴ η'

Παίδας εὐαγεῖς

Λιμῶ νοητῶ τοὺς ἐκτακέντας, τῷ ἄρτω τῶν λόγων σου ἐστήριξας, μόνον σέβειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας Ἐνδοξε, ὃ πάντες ψάλλομεν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατήσας δεινὰς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατεῶνος τὴ ἀθλήσει σου, ἦρθης πρὸς περίδοξον, ὕψος Ἀξιάγαστε, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας, βοῶν τὰ τάγματα. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ ξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Λουκιανὲ Μάρτυς ἀοίδιμε! κόλπος γὰρ θαλάττιος, σῶμά σου τὸ ἅγιον, ἐφ' ἱκανὸν δεξάμενος οὐκ ἐλυμήνατο, τὴ χέρσω διασώζει δὲ σῶον, ρεῖθρα ἰαμάτων, ἐκβλύζον τοῖς ποθοῦσι.

Θεοτοκίον

Καὶ γλώσση Παρθένε καὶ καρδία' ἀγνὴν Θεοτόκον σὲ κηρύττομεν. Κύριον γὰρ ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι κατανοούμενον, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ἀνυμολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ ὃ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπουμενος, νῦν δὲ ἐννεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὦδὴ θ'

Εὖα μὲν τὸ τῆς παρακοῆς

Λάμπει σου Σοφὲ τὸ Ἱερὸν μνημόσυνον, ταῖς ἀκτίσι τοῦ πνεύματος, νέφος παθῶν διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ συστήματα, καὶ φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα, ὃ ἐκτελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Ἐλύθης τοῦ σώματος δεσμῶν Μακάριε, καὶ πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃς καὶ ἐπώφθῃς, ὠραῖος τῶν στιγμάτων τερπνότησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ ὃ παρίστασαι, μετὰ Μαρτύρων εὐφραινόμενος.

Ὁ Μάρτυς ἡμῶν Λουκιανὸς συνήγαγεν, εὐφημησαὶ τούτου σήμερον, ἄθλους λαμπροὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας, τὴν μέχρι τελευτῆς γενναιότητα, θαυμάτων τε τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, ὃν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθης Κόρη Πάναγνε, ἔμψυχος θρόνος τε καὶ πύλη, διὸ σὲ τῶν βροτῶν τὰ συστήματα, Ἀγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα, μόνην τῶν πάντων ὑπερέχουσαν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Εὐὰ μὲ τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσώκισατο, σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ της κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ, τὴν εὐλογίαν ἐξήγησας, ὅθεν σὲ πάντες μακαρίζομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον Τοῖς Μαθηταῖς

Πνευματικῆς ὡς ἔμπλεως, χάριτος καὶ σοφίας, Λουκιανὲ πανεύφημε, τὴν Θεόπνευστον Μάρτυς, Γραφὴν ἠρμήνευσας πᾶσαν, πλάνην δὲ τῶν Ἑλλήνων, ἤλεγξας τὴν πολύθεον, καὶ ψευδώνυμον γνῶσιν, τὴν δὲ Χριστοῦ, Ἐκκλησίαν ἠύφρανας, Ἀθλοφόρε, φαιδρύνων ἐν τοῖς λόγοις σου, Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη.

Θεοτοκίον

Ναὸς ἐγένου Πάναγνε, τῆς Θεότητος ὅλης, τὸν τῆς Τριάδος ἓνα γάρ, τέτοκας ἀπορρήτως, διπλοῦν τὴ φύσει Παρθένε, ἐν μιᾷ ὑποστάσει, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σῶσαι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν, καὶ Κινδύνων Δέσποινα Θεοτόκε, σοὶ γὰρ τὸ Χαῖρε κράζομεν, προστασία τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.